

Utstötta

Jag blir sorgsen när jag sätter mig vid de andra utstötta på Centralstationen. De sitter samlade, tankar värme tillsammans, gruppen av tillsynes hopplösa människor som var och en individuellt är utanför.

Jag pratar sällan med någon där, men vill ge dem respekt genom att se dem. Bara bekräfta deras existens, vad mer kan jag göra?

Sorgen smyger sig på och blir nästan överväldigande. Nästan som om jag kan ta på deras utanförskap som en solid vägg.

En del sover. De sover sittandes raka i ryggen med ögonen öppna stirrandes ut i oändligheten. Jag har själv lärt mig samma trix. Bra att kunna, när att lägga sig ner eller se sovande ut snabbt lockar fram vakter för ett avlägsnande. Ute är det kallt och ingen av oss har ett hem att gå till.

Det är så konstigt att vår empatiska förmåga sträcker sig längre för andra arter på jorden, än att vi låter den sträcka sig för våra egna. Som om de är bortglömda människor, men egentligen varelser som är precis som du och jag. Ingen ska väl känna sig utanför? Ingen varelse på jorden borde behöva lida.

Jag försöker bekräfta dem, låta dem känna att någon ser dem. Kunde jag skulle jag ge dem vilken mat de än önskar, låta dem sova varmt där de känner sig tryggast. Jag vill berättiga dem till el för att ladda sina telefoner. Jag vill ge dem en plats i samhället. Alla får faktiskt plats, och alla har något viktigt att tillföra.

Vi bör ta hand om alla levande varelser, då blir allt bättre.

Text: Jessie

Foto: IngelaS

Skylten gjord av Matte